Suwwel olli Jumal Jooni pertenaisele tütri loomakese annud; wanemade rõem olli suur, nende õnnelik abbiello olli tänini lapseta jänud. Nikaua kui perrenaine nurgawoodis olli, jäi majja tallitus Betti voleks; tema lüpsis lehmad, walmistas toitu ja piddas volt et middagi elamisses nurja ei läinud. Pääw enne warrud piddas Joon nõu wähile minna ja lubbas Betti kaasa wõtta. Betti ön olli otsata, tema ei jõudnud õhtud odata ja räekis oma rõemu teiste lastele koolis. Kui nemad õhtul tulega jõele said, ollid wähid koggemata walguse ülle ni kohkunud, et rahulisel kombel enast käe ja nattaga lasksid kinni wõtta. (Wata pilti teise lehe külje peal.) Joon, Betti ja üks tüddruk seisid säärени wee sees, Betti korjas wähki oma põlle sisse; Tooms näitas kaldalt tuld: Kui nemad tük aega püüdnud ja kaunist wähki koko ollid korjand, seal plumpsatas äkitselt üks suur kiwwi üllewalt körge kalda pealt wee sisse; wessi purtsas suure kohinaga ülles ja saddas paksu wihma kombel maha, kustutas tullukese käest ja jättis wähilised üsna pimedasse. Betti wärises ehmatuse pärast; seal kuuldi üllewalt naero-kõlla, mis kui poisikese eäl kostis. Se on põrgu rõemu-naer teiste willetsuse ülle — ütles Joon — üks kurrat wõis säherdust kurja tempo teha; — olleks se wissatud raske kiwwi kelegi pähe meie seast kukkunud, ei se enam siit paigast ülles olleks tõusnud. Betti tundis ülleanetuma naero eli, agga tema wagga südda ei tunnistanud ühe inge wasto, et Eduard süüdlane

